

1

Introducere

Când imposibilul devine realitate

Suffolk, Anglia, o zi oarecare a anului 2005. Își păstrează aspectul tinerească, înfățișarea îngrijită și pletele lungi, dar nu și barba tunsă îngrijit pe care o avea acum trei decenii, când l-am cunoscut la Madrid.

Se adresează cu un ton domol publicului care asistă la cenaclul său pe tema autovindecării.

Nu vorbește însă despre abstracțiunile ce caracterizează unele cursuri ale curentului care a fost numit *New Age*, ci despre chestiuni concrete care ne afectează pe toți: cum să ne îngrijim mai bine învățând să ne relaxăm și să identificăm cauzele bolilor, ale temerilor, ale sentimentelor noastre de vinovăție și ale stresului nostru.

Cu ajutorul celor mai recente cercetări asupra interrelației corp-minte, ne explică modul în care gândurile și emoțiile ne afectează corpul. Ne vorbește despre puterea rugăciunii și despre vindecarea la distanță cu ajutorul unor exerciții de autovindecare pe cât de simple pe atât de eficiente.

Explică felul în care să folosim aceste cunoștințe pentru a ne îmbunătăți considerabil sănătatea și calitatea vieții, pentru a ne vindeca pe noi înșine și a-i ajuta pe ceilalți; cum să ne potențăm capacitățile lăuntrice, cum să deblocăm izvoarele noastre de intuiție și imaginație creatoare, cum să cultivăm atitudini și obișnuințe orientate spre succes, până când reușim ca tot ce este negativ în noi să se risipească și să lase

loc sănătății integrale și echilibrului perfect, care sunt adevărata noastră natură.

Protagonistul nostru vorbește despre una dintre formele cele mai eficace prin care putem aplica puterea minții în viața noastră de zi cu zi. Face acest lucru într-o excepțională cunoștință de cauză, folosindu-se de cuvinte, exemple și practici simple, care se potrivesc perfect cu problemele pe care le avem în mod obișnuit.

Personalitatea sa este un cocktail care combină în doze exacte faima lui recunoscută de expert în fenomene paranormale, o bună formație culturală, un bun-simț puțin obișnuit la un făcător de minuni, un umor cu totul aparte și o suavă charismă care nu reușește să-i ascundă timiditatea.

Numele său este Matthew Manning. Profesiunea: vânzător. Povestea lui fascinantă sintetizează perfect diversitatea și profunda unitate ale acelor puteri ascunse care zac adormite într-un colțisor neștiut din noi înșine. Despre ele tratează această carte.

TOTUL ÎNCEPE CU UN POLTERGEIST

În februarie 1967, când Matthew avea unsprezece ani, în casa lui din Cambridge au avut loc fenomene cărora părinții săi nu le-au găsit explicație: obiecte care se mișcau de la locul lor, zgomote ciudate, deplasări ale mobilei...

Din fericire, Derek Manning, capul familiei, era un arhitect cult, care citise cu douăzeci de ani în urmă o carte a lui Harry Price, legendarul vânător de fantome și cercetător englez al fenomenelor psihice.

După ce au fost excluse toate posibilitățile de fraudă sau de explicații naturale, poliția s-a declarat incapabilă să-i ajute și le-a recomandat să intre în legătură cu prestigioasa și ctenara Societate de Cercetări Psihice.

Doctorul George Owen, profesor de genetică la Cambridge și reputat specialist în cazuri de *poltergeist*, a examinat atent tot ce se întâmpla acolo și i-a liniștit spunându-le că acele întâmplări de necrezut par să-și aibă originea în intensă activitate psihică a unuia dintre cei trei fii ai familiei.

Probabil că era vorba despre cel mare, Matthew, care ajunsese în pragul adolescenței, vârstă la care de obicei încep să se producă fenomene atât de spectaculoase. Le-a spus că nu peste mult timp își vor regăsi liniștea și că problemele nu se vor repeta. Această profecție se baza pe mulți ani de experiență, iar prima ei parte s-a împlinit întocmai.

Cu toate acestea, după trei ani, în vechea reședință în care se mutase familia Manning, tulburările au început iarăși, cu o violență și o intensitate crescânde.

Noile incidente au început în iulie 1970 și au coincis cu vacanța fiului cel mare, care studia la Oakham School, una dintre cele mai prestigioase școli-internat din Anglia. De această dată, nu mai există nici o îndoială că fenomenele erau în strânsă legătură cu prezența tânărului.

Temerile tatălui său s-au adevărat: când Matthew s-a întors la școală, problemele nu au dispărut. Paturile dormitorului comun au început să se miște, obiectele brăzdau aerul urmând traiectorii care păreau controlate inteligent, colegii săi se plâneau de senzația neplăcută de frig care îi învăluia și de fenomenele paranormale pe care prezența lui le provoca. Tensiunea a crescut tot mai mult, până într-atât încât unul dintre elevi s-a văzut obligat să părăsească centrul, foarte afectat de acele spectacole nocturne.

Directorul instituției se afla într-o situație delicată: pe de o parte, se confrunta cu plângerile personalului și ale părinților elevilor, iar, pe de alta, Derek Manning și doctorul Owen îl asigurau că fenomenele erau complet străine de voința lui Matthew și că nu presupuneau vreo anomalie psihologică a băiatului. Le-a cerut în două rânduri părinților să-l mute la altă școală, dar acesta a rămas, în cele din urmă, la Oakham School.

Timid și introvertit de felul său, personajul nostru s-a văzut obligat să poarte o povară teribilă. Era perfect conștient de responsabilitatea pe care o avea față de cei din jurul său, dar, exceptându-i pe părinții săi, puțini înțelegeau ce trebuia el să suporte. Colegii se fereau de el din cauza puterilor sale. Nu avea decât sprijinul unui prieten apropiat, pe care toate aceste lucruri l-au determinat să studieze teologia, și pe cel al

responsabilei internatului, care era convinsă că băiatul este un medium înăscut. De fapt, încurajat de o experiență spontană în timpul căreia conștiința sa a părăsit trupul și i-a permis să viziteze casa părintească, Matthew și-a propus să se proiecteze astral în trecut și a crezut că a intrat în contact cu spirite care trăiseră înainte vreme prin acele locuri.

MESAJE ȘI DESENE DE PROVENIENȚĂ NECUNOSCUTĂ

Matthew și-a dat seama că fenomenele se intensificau atunci când era nervos din cauza apropierii examenelor. A reușit să le domolească doar când a început să practice scrierea automată: își lăsa mâna să alunece, iar aceasta transcria un lung șir de mesaje semnate de personaje care nu mai erau în viață, precum filosoful Bertrand Russell, sau chiar texte scrise cu caractere arabe.

Unele texte păreau să provină de la Sfântul episcop Nectarie, conducător al comunității ortodoxe din Anglia, decedat în anul 1920. Ele se potriveau perfect cu mesaje ale patriarhului grec pe care alte două persoane le primiseră în vis tot în acele zile. Mirat, arhiepiscopul grec Atenagoras, căruia îi erau adresate toate aceste comunicări, a confirmat că ele conțineau informații secrete pe care le cunoșteau doar înalții funcționari ai Bisericii Bizantine.

Câteodată, nici nu era nevoie ca Matthew să țină în mână creionul: semnăturile unor persoane care trăiseră cu două sau trei secole în urmă au apărut într-o dimineață pe pereții locuinței sale. Așa cum vom vedea, este ceva foarte asemănător cu ce s-a întâmplat în urmă cu un secol în Londra victoriană cu uimitorul medium D.D. Home.

A realizat apoi copii după desene și picturi. Este o tehnică pe care au folosit-o ulterior unele mediumuri spiritiste, mai ales din Brazilia. Executate într-un timp record, ele imită cu o extraordinară perfecțiune creații ale lui Matisse, Picasso, Dürer, Rembrandt, Goya, Klee, Van Gogh...

Câțiva experți în artă s-au mirat că un băiat fără formație artistică era în stare să reproducă astfel de opere. Un director

de la celebra galerie Sotheby's a fost de părere că era imposibil să poată cineva să copieze cu o asemenea acuratețe opere a numeroși artiști, cu stiluri atât de variate.

Se părea că spiritele tuturor acestor persoane s-ar fi manifestat prin intermediul mâinii sale.

Să fie oare așa ori este vorba despre uimitoare creații inconștiente ale minții sale?

Matthew recunoștea că opt din fiecare zece desene erau probabil produsul subconștientului său, dar nu a găsit vreo explicație pentru restul de 20%.

Declarațiile pe care directorul școlii le-a făcut presei când tânărul și-a încheiat studiile sunt elocvente: „Desigur, sunt sceptic în ceea ce privește chestiunile psihice, a explicat el, dar sunt convins că, pentru a provoca aceste lucruri misterioase, a fost nevoie de intervenția unor forțe paranormale. Nu există nici o explicație pentru ce se întâmpla în dormitoare. Cuțite, cărămizi, geamuri, pietre și alte obiecte apăreau fără a se putea spune cum. Cu toate acestea, nu a lipsit nicio dată nimic în celelalte părți ale școlii... Pe de altă parte, știu că Matthew nu era un bun pictor sau un desenator. Profesorul lui de desen a fost mai impresionat decât oricare altul de aceste picturi, care par realizate de mari maeștri“.

O FORȚĂ CARE DEFORMEAZĂ METALELE ȘI ÎNGRIJOREAZĂ SERVICIILE DE SPIONAJ

La începutul anului 1974, un fenomen uimitor i-a șocat pe telespectatorii britanici, așa cum s-a întâmplat apoi cu cei din multe alte țări. *Showman*-ul israelian Uri Geller și-a demonstrat aparentele abilități psihice, care îi permiteau să îndoie metale sau să pună în mișcare ceasuri stricate, invitându-i pe spectatori să facă aceleași lucruri la ei acasă. Acest lucru a dat naștere unei situații fără precedent, cunoscută sub numele de „efectul Geller“: îndemnați de aceste apariții la televiziune, mii de copii și tineri din lumea întreagă au început să realizeze performanțe paranormale. Din Brazilia în Japonia, trecând prin Anglia ori Statele Unite ale Americii,

capacitățile multora dintre acești „mici Gelleri“ au fost confirmate de numeroși oameni de știință.

Matthew Manning a fost unul dintre ei. Dar nu unul oarecare. Antecedentele lui psihice și o înțelepciune rar întâlnită la o vârstă atât de fragedă l-au adus în prima linie a cercetărilor.

Încurajat de familie, a început să îndoie linguri, cuie și materiale nedeformabile, chiar fără să le atingă. Dar, de fiecare dată când o făcea, rămânea epuizat, iar fenomenele paranormale se înmulțeau în jurul său, și se deformau chiar obiecte metalice cu care nu avusese nici cel mai mic contact fizic.

În timp ce se afla în biroul lui Peter Bander, editorul primei sale cărți și al unei reviste de parapsihologie, șase chei s-au deformat în buzunarul administratorului, care lucra într-o încăpere aflată cu două etaje mai jos.

Un ofițer al serviciilor secrete care îl cunoștea pe Bander l-a provocat pe Matthew să încerce să desfacă niște cătușe Clejuso, făcute dintr-un aliaj inductibil. După ce le-a ținut o vreme la mâini, Matthew s-a declarat învins. Dar, când au încercat să i le scoată, au constatat că încuietura se blocase.

Când i-au înapoiat în sfârșit ofițerului cătușele, acesta s-a străduit să descopere cricul hidraulic cu care a presupus că fuseseră îndoite verigile.

Numai că, atunci când a înțeles că micul dispozitiv de închidere era imposibil de deformat cu ajutorul unui asemenea aparat, a pus cătușele într-un plic și le-a trimis specialiștilor de la poliție. La rândul lor, aceștia au fost nevoiți să apeleze la un laborator al Universității Brunel, dar nici acolo nu s-a găsit vre-o explicație științifică pentru cele întâmplate. Toate probele demonstau că asupra cătușelor nu s-a exercitat nici o forță fizică și că structura lor moleculară nu se modificase.

Oare ce fel de forță era capabilă să producă asemenea efecte?

Răposatul lord Rothschild, care conducea pe atunci serviciile secrete britanice, a dorit să-l interogheze personal pe Matthew, probabil cu scopul de a evalua până în ce punct capacitățile sale puteau să reprezinte un pericol pentru securitatea statului. Printre multe alte lucruri, l-a întrebat dacă era capabil să deterioreze de la distanță instalațiile de radar, apoi câți oameni credea el că ar fi fost în Marea Britanie care să fi

avut însușiri asemănătoare cu ale sale și în ce țări avea de gând să participe la experimente... Ceea ce creierul serviciilor secrete engleze știa, dar familia Manning și apropiații ei nu, era faptul că, prin toate mijloacele, KGB-ul încerca să folosească în interes propriu forțele Psi și că serviciile secrete din diferite țări încercau să micșoreze avansul pe care sovieticii îl aveau în cursa pentru controlarea minții umane.

O UIMITOARE PARADĂ DE MANIFESTĂRI PARANORMALE

* Până în acel moment, tânărul nostru își dezvoltase cele mai diverse abilități, care începeau să suscite interesul câtorva dintre oamenii de știință: altera câmpurile magnetice, făcea să o ia razna calculatoarele, demagnetiza busolele, bloca diferite circuite electrice, impresiona energetic un film fotografic, devia razele infraroșii, participa cu succes la demonstrații de telepatie, presimțea întâmplări care aveau loc ulterior, diagnostica boli ale unor persoane despre care nu știa decât ziua în care se născuseră, vedea aura care le înconjură pe altele, reușea să-și proiecteze conștiința în afara corpului, mânua cu succes nuielușele radiestezeze, precum și foarte multe altele... Oare se putea mai mult?

Matthew a început să reflecteze la ce i se întâmpla.

A ajuns la concluzia că multe dintre acele fenomene erau produsul unei puteri misterioase, în nici un caz fizice. Când se conecta la ea, disociindu-se pentru câteva clipe de mediul înconjurător, simțea cum corpul i se umplea cu „o energie explozivă“, pe care alte persoane aflate în jurul său fuseseră în stare să o aprecieze.

Credea însă și că această forță atrăgea spiritele, care „puteau să o folosească pentru comunicarea cu cei vii“.

„Acea energie, ne explică el, poate fi considerată o putere a minții, dar eu simt că această energie este generată într-o anumită parte a creierului meu, și nu în minte sau în ceea ce numim spirit.“

La vârsta de numai 18 ani, a scris o interesantă carte despre trăirile sale, tradusă în 16 limbi și vândută în aproape un milion de exemplare.

A călătorit prin toată lumea pentru a-i face publicitate. Când ajungea în diferite studiouri de televiziune, se întâmpla frecvent să se producă defecțiuni de neînțeles ale sistemelor electrice și ale echipamentelor tehnice. În timp ce dădea autografe în mari magazine din Barcelona, s-a produs o inexplicabilă pană de curent. Pe când i se lua un interviu la un post de televiziune japonez, în toată țara au început să se înregistreze numeroase cazuri de activități tip *poltergeist*. Erau fenomene similare celor care impulsionează cariera lui din domeniul psihicului. În timp ce se supunea unui studiu la Universitatea germană din Freiburg, aparatele complexe de laborator s-au oprit. Așa cum au putut să constate câțiva cercetători și scriitori care au stat de vorbă cu el în acea perioadă, Matthew nu reușea să-și controleze puterile, așa cum se întâmplă cu cei înzestrați cu așa ceva... Toate acestea păreau să-l intimideze, până într-acolo încât întotdeauna cerea un loc în partea din spate a avionului când era nevoit să zboare, pentru a se afla cât mai departe de instrumentele de bord.

Manning s-a lăsat studiat, așa cum i-au propus parapsihologi și oameni de știință din diferite țări. Șase din fiecare zece probe la care a fost supus au dat rezultate pozitive, ceea ce elimina orice suspiciune de șarlatanie. Un adevărat record în această lume confuză a parapsihologiei, în care problema principală rămâne dificultatea ca diverși cercetători să poată reproduce aceleași experimente.

Când Matthew a făcut o vizită la Madrid, Societatea Spaniolă de Parapsihologie i-a propus să participe la o experiență telepatică. A acceptat propunerea fără să ridice vreo obiecție.

Președintele Societății noastre, Ramón Perera, cu sprijinul celor mai sceptici colaboratori ai săi, tocmai își prezentase cartea intitulată *Uri Geller al descubierto*¹. Era prima care denunța trucurile pe care se presupunea că le folosise Uri în emisiunile sale televizate și în experimentele științifice.

¹ *Uri Geller cu cărțile pe față* (n.tr.)

Totuși, de această dată, Ramos a confirmat că rezultatele testului realizat cu Manning au fost satisfăcătoare.

Pe toți ne-a impresionat acest băiat tăcut, cu părul lung. Faptul că era dispus să colaboreze contrasta cu haosul care domnea în jurul nu mai puțin fascinantei Geller.

SE AFLĂ OARE CHEIA ÎNTR-UN COLȚIȘOR INACTIV AL CREIERULUI NOSTRU?

În vara anului 1974, Matthew a acceptat invitația doctorului Owen, primul om de știință și parapsiholog care a confirmat manifestările de *poltergeist* produse în jurul acestuia care pe atunci conducea în Canada o fundație destinată cercetărilor psihice. A asistat la o conferință internațională despre psihochinezie organizată la Toronto, la care au participat 21 de oameni* de știință din diferite țări. Aceștia l-au supus la diferite probe, iar printre ei s-a aflat și Brian Josephson, laureat al Premiului Nobel pentru Fizică.

În timp ce îndoia o cheie în mână, electromiograful nu a detectat nici un fel de activitate musculară, dar celelalte aparate la care era conectat au înregistrat niște constante care i-au lăsat perplecși pe cercetători. Activitatea lui cerebrală era la fel cu cea care se produce în timpul somnului, dar toți puteau constata că Matthew rămânea treaz.

Atunci când a început să realizeze o acțiune paranormală, electroencefalograma sa a indicat o funcție cerebrală cu numeroase unde teta, pe care medicul japonez Motoyama le observase deja la alte persoane cu astfel de abilități. Această funcție părea să demonstreze existența unei conexiuni între facultățile sale Psi și un strat primitiv al creierului care la om rămâne inactiv.

În consecință, psihiatrul canadian Joel Whitton a considerat că această capacitate psihică este o funcție înăscută a lui *homo sapiens*, care s-a atrofiat probabil la majoritatea persoanelor cu mii de ani în urmă, și că o forță necunoscută pare să acționeze la anumiți indivizi.

Există un fapt care pare semnificativ: mama lui Matthew suferise o puternică electrocutare cu trei săptămâni înainte de